02/11/2018

Ι.Μ. Παροναξίας: “Κυριακάτικοι Αντίλαλοι” 4/11

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Παροναξίας

«ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ» εκ μέρους της Ι.Μ. Παροναξίας για την επόμενη Κυριακή και για όλες τις επόμενες του μηνός Νοεμβρίου:

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

4 Νοεμβρίου 2018

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή αναφέρεται στον πλούσιο και στον φτωχό Λάζαρο. Ο Χριστός διδάσκει με παραβολές, με παραδειγματικές ιστορίες για να ερμηνεύσει στους ανθρώπους τα δύσκολα και δυσερμήνευτα μεγαλεία της Βασιλείας του Θεού. Στην παραβολή, αρχικά περιγράφει τις ανέσεις ενός πλουσίου και τις αντιξοότητες του φτωχού Λαζάρου. Οι δύο αυτοί άνθρωποι, οι οποίοι εκπροσωπούν έκαστος την τάξη στην οποία ανήκει, δεν είναι άγνωστοι μεταξύ τους, δεν συμβαίνει κάτι στον κάθε ένα σε διαφορετικό τόπο και χρόνο, αλλά σχετίζονται και γνωρίζονται. Στη συνέχεια η παραβολή μας μεταφέρει την εικόνα της συναντήσεώς τους μετά θάνατον.

Στην επίγεια ζωή, ο πλούσιος ντυνόταν με ακριβά ενδύματα και ζούσε με μεγάλη πολυτέλεια. Ο φτωχός Λάζαρος βρισκόταν δίπλα στην θύρα του πλουσίου, γεμάτος πληγές, προσπαθούσε να χορτάσει από τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλουσίου. Ήταν τόση η κατάντια του φτωχού Λαζάρου ώστε, ακόμη και τα σκυλιά ερχόταν και έγλυφαν τις πληγές του. Αυτή ήταν η πραγματικότητα της επίγειας ζωή των δύο αυτών ανθρώπων.

Για την περιγραφή της επίγειας ζωής έχουμε να παρατηρήσουμε μερικά σημεία. Το

Ευαγγέλιο μας λέει ότι ο πλούσιος ντυνόταν με πορφύρα και βύσσο. Ήταν τα ακριβότερα ενδύματα της εποχής. Η πορφύρα ήταν το ακριβό χρώμα, το οποίο κατασκευαζόταν από κογχύλια και με το οποίο έβαφαν τα ακριβά υφάσματα. Βύσσος ονομαζόταν τα πολύτιμα λινά υφάσματα τα οποία είχαν προέλευση τις Ινδίες. Η πολυτέλεια στην οποία ζούσε ο πλούσιος, δεν ήταν πρόσκαιρη, αλλά καθημερινή και δηλώνει την ασπλαχνία του και την αδιαφορία του προς τον συνάνθρωπο.

Εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι, ενώ αναφέρεται το όνομα του φτωχού, ήταν ο Λάζαρος, το όνομα του πλουσίου παραμένει άγνωστο, δεν αναφέρεται από τον Χριστό. Για ποιά αιτία ο Χριστός αποσιωπά το όνομα του πλούσιου και φανερώνει το όνομα του φτωχού; Διότι θέλει να δείξει ότι είναι ανάξια, για την Μνήμη του Θεού, τα ονόματα των πονηρών ανθρώπων και άξια των δικαίων.

Η λιτή περιγραφή της ζωής του φτωχού Λαζάρου μας επιτρέπει να συμπεράνουμε ότι ήταν άστεγος, πεινασμένος και ασθενής. Άστεγος αφού δεν βρισκόταν σπίτι του, αλλά περίμενε δίπλα στην πύλη του πλούσιου, πεινασμένος αφού περίμενε να χορτάσει από τα ψίχουλα και ασθενής αφού είχε πληγές τις οποίες έγλυφαν οι σκύλοι. Το θαυμαστό γεγονός είναι ότι παρόλη τη δυστυχία του, δεν καταφέρθηκε εναντίον του Θεού, ούτε κατηγόρησε την ασπλαχνία του πλούσιου, αλλά παρέμεινε υπομονετικός όπως ο Ιώβ. Αυτή είναι η περιγραφή της επίγειας κατάστασης των δύο αυτών ανθρώπων.

Η μεταφορά από την επίγεια φάση στην μεταθανάτια κατάσταση περιγράφεται με λιτό, αλλά διδακτικό τρόπο. Και οι δύο πέθαναν σχεδόν μαζί. Ο θάνατος δεν διαχωρίζει πλούσιους και φτωχούς. Αυτό θέλει να διδάξει το Ευαγγέλιο. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος θανάτου για τους πλουσίους και άλλος για τους φτωχούς. Ο φτωχός πέθανε και μεταφέρθηκε από τους αγγέλους στην αγκαλιά του Αβραάμ. Ο πέθανε και αυτός και ετάφη. Η κατάσταση της μεταθανάτιας ζωής διακρίνεται ήδη από την πρώτη περιγραφή. Ο φτωχός μεταφέρεται με Αγγέλους, ενώ ο πλούσιος απλώς ετάφη, για να δηλώσει ότι ο πλούσιος δεν θα απολύσει την μακαριότητα. Ο φτωχός βρίσκεται στην αγκαλιά του Αβραάμ και λέει το Ευαγγέλιο για αγκαλιά, όπως το πλοίο μετά από θαλασσοταραχή, ησυχάζει στο λιμάνι.

Τότε τί συμβαίνει; Ποιά έκπληξη περιμένει τον πλούσιο; Στον άδη όπου βασανιζόταν ο πλούσιος, σηκώνει τα μάτια του και βλέπει από μακριά τον Αβραάμ και τον Λάζαρο στην αγκαλιά του. Τότε ζήτησε ο πλούσιος από τον Αβραάμ να στείλει το Λάζαρο να βουτήξει το δάκτυλό του στο νερό και να δροσίσει λίγο την γλώσσα του διότι υπέφερε στην φλόγα του άδη. Δεν ζητάει ποσότητα ύδατος, παρά μόνο μια σταγόνα που θα μπορούσε να κρατήσει το δάκτυλο. Όπως ο

Λάζαρος έτρωγε μόνο ψίχουλα, έτσι τώρα ο πλούσιος θέλει να δροσιστεί μόνο με σταγόνα. Και αυτό διότι όταν πάσχουμε υπερβολικά και η μικρότερη παρηγοριά λογίζεται μεγάλη. Ο Αβραάμ όμως αφού τον αποκάλεσε «παιδί μου» του εξήγησε ότι απόλαυσε τα αγαθά του στην ζωή του και ο Λάζαρος τα κακά. Τώρα υποφέρει ο πλούσιος ενώ παρηγορείται ο Λάζαρος. Παρόλο που ο πλούσιος δεν ήταν άξιος να ονομάζεται παιδί του Αβραάμ, εν τούτοις τον ονομάζει ο Αβραάμ παιδί του για να δείξει την ευσπλαχνία του Θεού, ακόμη και τότε στην κατάσταση της κολάσεως. Επιπλέον, μεταξύ τους υπάρχει μεγάλο χάσμα ώστε να μην μπορούν να περάσουν από την μία πλευρά στην άλλη. Για να μη νομίσει όμως κάποιος ότι το Ευαγγέλιο καταφέρεται σε κείνους που έχουν αγαθά, λέει ότι ο πλούσιος απόλαυσε, όχι τα αγαθά γενικώς, «απέλαβες τα αγαθά», διότι αυτά θα μπορούσαν να τον δικαιώσουν εάν τα διαχειριζόταν σωστά και με ευσπλαχνία, αλλά λέει «απέλαβες τα αγαθά σου», δηλαδή εκείνα που θα μπορούσες να δώσεις στους φτωχούς, όμως τα κατανάλωσες μόνος σου.

Τότε για πρώτη φορά φαίνεται ο πλούσιος σπλαχνικός στους συγγενείς του και παρακαλεί τον Αβραάμ να στείλει τον Λάζαρο να τους πει να μετανοήσουν. Ο Αβραάμ όμως εξηγεί ότι αφού δεν άκουσαν τον Μωυσή και τους Προφήτες, ούτε τον Λάζαρο θα ακούσουν. Και πράγματι αυτό συνέβη, διότι όταν ο συνονόματος με τον φτωχό της παραβολής, Λάζαρος και φίλος του Χριστού, όταν αναστήθηκε, δεν μετανόησαν οι διώκτες του Χριστού και ήθελαν πάλι να τον θανατώσουν. Αλλά και κατά την Σταύρωση του Χριστού σηκώθηκαν πολλοί κεκοιμημένοι άγιοι και μετά την ανάσταση εμφανίσθηκαν στους δικούς τους, κι όμως και πάλι ο ιουδαίοι δεν πίστευσαν και καταδίωκαν τους Αποστόλους. Και ο Ίδιος ο Χριστός όταν αναστήθηκε, άλλοι απίστησαν, άλλοι δίστασαν, άλλοι νόμιζαν ότι έβλεπαν φάντασμα.

Συνεπώς, αυτό που μας διδάσκει η παραβολή είναι η πίστη στον Αναστάντα Χριστό και όχι η προσκόλληση στην υλοκρατία και στην αθεΐα. Αυτό που μαστίζει σήμερα την κοινωνία μας είναι η ανθρωπιά εξ αιτίας της αθεΐας και της υλολατρίας. Ο άνθρωπος για να καταστεί ελεύθερος οφείλει να αποτινάξει από πάνω του τα δεσμά και την εξάρτηση από τη ύλη και να μάθει να ζει ανθρώπινα και αγαπητικά. Μόνο τότε θα μπορέσει να βιώσει την πληρότητα της ζωής, την παρουσία του Θεού και την στοργή του συνανθρώπου αδελφού. Μόνο με τον Θεό κατανοείται ο σωστός και γνήσιος ανθρωπισμός.